

NHỮNG KẺ CHỐNG CỘNG HUNG HĂNG, MÙ QUÁNG NHẤT CHÍNH LÀ NHỮNG TÊN BẤT TRÍ KHỦNG BỐ TINH THẦN ĐỒNG BÀO TÀN BẠO, DÃ MAN HƠN CẢ CỘNG SẢN!...

*** ĐẶNG VĂN NHÂM**

Hai kẻ đồng loại tìm đến nhau!

Hôm nay, đã đến ngày kỷ niệm lần thứ 29 tháng Tư Đen, tôi cảm thấy chẳngặng đặng dường phải bộc bạch đôi lời thô thiển về một vấn đề chung rất nhức nhối và đã nhức nhối quá lâu đến mức chịu hết nổi của cả tập thể người VN tị nạn hải ngoại.

Dĩ nhiên cộng đồng di dân nào trên thế giới cũng đều hỗn tạp, gồm đủ mọi thành phần. Riêng cộng đồng tị nạn VN lại càng hỗn tạp hơn, vì nó là sự tái tụ của một xã hội vàng thau lẫn lộn bất ngờ bị tan vỡ manh mún trong hoảng loạn, với một di sản mặc cảm tri thức dị biệt đến mâu thuẫn cùng cực giữa các thành phần đã hoàn toàn mất định hướng. Hiện tượng là sự chia rẽ quá dễ dàng, chỉ cần một sự bất đồng ý kiến nhỏ bé về vấn đề “ chống Cộng”, hay tranh dành một cái danh hào của một chức vụ lèo chằng ra gì cũng đủ biến đôi bạn thân hóa thành thù nghịch, rồi trở nên hết sức sâu sắc đến mức kéo theo cả hai gia đình ấy (gồm cả con cháu, bạn bè xa gần) vào vòng lạnh nhạt vô phương hàn gắn. Tệ trạng này đã xảy ra trong tập thể người VN tị nạn khắp nơi trên thế giới suốt 29 năm qua. Không một ai có thể phủ nhận được!

Tuy nhiên, đó vẫn không phải là điều tôi sẽ đề cập đến trong bài này. Vì tôi thừa biết con người chỉ đoàn kết khi nào cùng chung cảnh ngộ khó khăn hay gặp cơn hoạn nạn. Nhưng khi con người đã cơm no, áo ấm, kiếp sống đã đổi lốt, loài nòng nọc đã dứt đuôi hóa thành ếch nhái rồi, thì vấn đề “dương danh “ trở thành một thứ nhu cầu quan yếu, không thể thiếu. Vì thế, nên hằng ngày đã đề ra những chuyện chê bai , dèm xiểm lẫn nhau. Từ bản thể hai chữ “ dương danh “ chẳng có gì gọi là xấu hay tốt, mà chỉ có cách dương danh như thế nào là xấu hay tốt mà thôi. Bởi vậy cổ nhân mới dạy:”danh xứng kỳ đức”. Thí dụ một kẻ bất tài, bản chất lưu manh, hèn hạ, cố vào luôn ra cúi, để xin xỏ cho kỳ được chức chủ tịch hạ viện, và chức thủ tướng vài ngày, thì cái danh ấy mà dương lên, không khỏi nó bốc mùi xú uế. Ngược lại một người có tài năng, có nhân cách, mà dương danh thì rất tốt. Bởi sự dương danh đó là đầu môi của tinh thần cạnh tranh, cầu tiến một cách công khai, chính đáng. Vì thế sự nổi danh cũng có hai loại : chính đáng và bất chính. Nổi danh bằng tài, đức của mình, không cần phải phỉ báng, chê dè ai, là chính đáng. Nhưng, ngược lại, xuyên tạc sự thật, hàm hồ chửi bới vung vít kẻ khác, để gián tiếp đánh bóng cho mình, để dương danh mình lên, tức là thủ đoạn bất chính.

Trong cộng đồng xã hội, ngoại trừ những kẻ bản chất ù ù cạc cạc, trí óc dần độn, không phân biệt nổi sự hay/ dở, phải/ trái... ai cũng dư biết trò phản tuyên truyền gọn nhất, dễ nhất là : đổi trắng thay đen, nói ngược lại toàn bộ sự thật. Vì thế, người khôn luôn luôn phải tìm hiểu dư luận 2 chiều thuận và nghịch để phán xét công minh.

Mặt khác, người bình thường nhất trong thiên hạ cũng biết: muốn tự đề cao mình lên là cứ việc chửi bới, chê bai bừa bãi những ai đã nổi danh hơn mình và có tư cách hơn mình. Như thế, chẳng cần phải mất công, mất thì giờ trau dồi trí tuệ và đức hạnh làm gì, chỉ trong giây lát, kẻ chuyên môn chê dè chửi bới người khác đã có ngay ảo tưởng...hơn người rồi! Vậy muốn phân biệt kẻ hay, người dở chúng ta chớ vội tin ngay kẻ chê bai, chửi bới người khác, mà cần phải động não để suy lý, và kiểm chứng sự kiện..

Quan sát sinh hoạt cộng đồng Việt Nam tị nạn khắp nơi hải ngoại, suốt 29 năm qua, chúng ta không khỏi đau lòng nhận thấy đầu đầu cũng đều một loại hàm hồ, đổi trắng thay đen như thế cả. Mới đây, nhân chuyện ông Kỳ về nước, ta còn thấy một sự cố bất ngờ đáng ngạc nhiên hết sức đã bày ra trước mắt mọi người là căn bệnh”dương danh bất chính” và” chửi bậy, chê càn” này đã thấm nhiễm cả vào đến tận gan ruột của một vài kẻ vốn được coi như “ có tên tuổi” trong cộng đồng Việt Nam tị nạn ở hải ngoại. Điển hình nhất là hai ông Nguyễn Xuân Vinh và Nguyễn Bá Cẩn. Một người có học vị tiến sĩ, mang danh trí thức. Một anh chuyên ba hoa rỗng tuếch, mang danh cựu chủ tịch Hạ Viện, cựu thủ tướng vài giờ trước khi bỏ chạy!

Tuy hai người này thuộc hai thành phần khác nhau rõ rệt. Nhưng lạ thay! cả hai đều có chung một mẫu số,

nhắm chung một đối tượng, theo đuổi cùng một mục đích, và cùng áp dụng chung một chiến thuật. Đó là chiến thuật “khủng bố tư tưởng”!

Cả hai đều có thói lạm dụng các danh nghĩa :”quốc gia, dân tộc, chiến sĩ, chống Cộng”...và đã sử dụng các danh nghĩa ấy như một thứ vũ khí “ khủng bố tinh thần “ nguy hiểm hơn cả bom đạn, để khủng bố quần chúng lương thiện, tấn công bất cứ ai vô phúc bị lọt vào sỏ đen ác cảm, hay tư thù của họ, hoặc không chịu ngoan ngoãn xếp hàng “ về phe” với họ. Thí dụ: khi muốn tiêu diệt ông Kỳ, đồng thời gây kinh hoàng tối đa trong đám quần chúng, hai ông Vinh, Cẩn đã vận dụng ngay các chiêu bài “quốc gia, dân tộc và chiến sĩ...” để khủng bố tư tưởng của họ.

Hiện nay, nhiều nơi trên thế giới, nhất là Hoa-kỳ, đang bị điều đúng vì nạn khủng bố bằng bom đạn. Nhưng riêng cộng đồng tị nạn Việt Nam lại bị đại họa “ khủng bố tinh thần” của bọn chống Cộng bằng cái lưỡi gổ, với cái tai lừa và cặp mắt sành!

Tiếp tay một cách hiệu lực cho đại thảm họa này suốt 29 năm qua ở khắp nơi hải ngoại là những tờ báo chợ, những đài phát thanh hàng tôm hàng cá, ở Bolsa, thủ đô người Việt tị nạn ở Hoa-kỳ. Cộng thêm vào đó là tâm lý về hòa, hưởng ứng mù quáng của con người như đại văn hào Pháp Voltaire đã nói:” Phần đông con người giống như những đàn chó tru, khi nghe đàn xa các con chó khác tru!”

Biến Danh Từ Thành Vũ Khí Khủng Bố

Dưới đây xin quý vị hãy chịu khó động não trong giây lát để phán xét xem các thứ chiêu bài mà bọn tá danh chống Cộng đã dùng làm vũ khí để khủng bố tinh thần cộng đồng chúng ta suốt 29 năm qua có phần nào hợp lý hay không?

-“PHẢN BỘI QUỐC GIA DÂN TỘC”: Bốn chữ này hiển nhiên dùng để chỉ quốc gia VN là một giải bán đảo hình chữ “S” nằm bên bờ biển Thái Bình Dương, trong vùng Đông Nam Á Châu. Dân tộc VN là hơn 75 triệu người hiện đang sinh sống trên mảnh đất ấy. Điều này không một ai phủ nhận được. Như thế, cái khu có tên là “Little Saigon” với khoảng vài ba trăm ngàn người VN tị nạn tạt nhập, nằm trong vùng Bolsa, thuộc tiểu bang Cali của nước Hoa Kỳ, không thể coi là quốc gia VN và dân tộc VN. Vậy, những ai đã về thăm quê hương không thể kết tội họ là phản bội quốc gia dân tộc được. Lẽ ra phải nói ngược lại mới đúng!

Riêng ông Kỳ, trong chuyến về thăm quê hương đầu tiên vừa qua, đã gióng lên tiếng chuông báo động nghiêm trọng đại thảm họa “ bành trướng của Trung Quốc” trước quốc dân đồng bào trong nước cũng như khắp nơi hải ngoại, không thể coi như một hành động phản bội quốc gia dân tộc. Ngược lại, ta phải công minh nhìn nhận đó là một thái độ yêu nước nhiệt tình. Ngay đây, tôi phải nói thẳng cho các ông Vinh, Cẩn và các nhóm chống Cộng mù quáng ở hải ngoại biết rằng: nếu khi nào Trung Cộng xua quân xâm chiếm Việt Nam, chính tôi sẽ là kẻ đầu tiên xung phong về nước, tự nguyện chống ngoại xâm. Lúc đó vấn đề Quốc Gia hay Công Sản không còn một ý nghĩa gì đối với tôi nữa. Dân tộc tôi và đất nước Việt Nam của tôi trên hết!

Tôi tin rằng khi về nước, ông Kỳ đã nêu vấn đề Trung Quốc lên trong tinh thần đó. Hai ông Vinh và Cẩn đã không cảm nhận được bằng trí tuệ nổi ưu tư trước thảm họa xâm lăng của TQ, tức hai ông này đã không có lòng yêu nước và không thiết tha gì với dân tộc bằng ông Kỳ. Vì thế hai ông này đã để cho lòng hờn ghen, đố kỵ, nhỏ nhen sai xử, nổi máu tranh danh đoạt lợi, buông lời mạt sát ông Kỳ thậm tệ. Với cung cách chống Cộng kiểu đó, ai cũng dễ nhận thấy : giả thiết, bây giờ nếu cuộc xâm lăng của TQ diễn ra trên đất nước Việt Nam, chắc chắn hai ông Vinh và Cẩn cùng với đám lâu la, bộ hạ ở khu Bolsa sẽ không ngần ngại gì kéo nhau xuống đường hô hào, kêu gọi đồng bào đi biểu tình đả đảo CS Việt Nam, và hoan hô Trung Quốc tung bừa ?!

Như thế, phải chăng là yêu nước, yêu dân tộc? Phải chăng là chiến sĩ chống Cộng kiên cường?! Ôi, thật sự tôi không ngờ đến ngày nay mà loài vi khuẩn Lê Chiêu Thống vẫn hãy còn bám trụ trong những bộ óc xòì thịt của cộng đồng người Việt Nam tị nạn ở hải ngoại!

-BÔI NHỌ DANH DỰ DÂN TỘC. - Càng nực cười hơn, khi tôi nhìn thấy một tấm hình đăng trên tạp chí V H, số đặc biệt “ Qui est Ky ? ” tháng 2.năm 2004, trg 19. Giữa đám đông biểu tình ấy có một phụ nữ đứng giữa giờ cao tấm bảng in rõ khẩu hiệu đả đảo” Ng. *Cao Kỳ bôi nhọ danh dự quốc gia dân tộc*”. Tôi nhìn kỹ, thấy người đàn bà này còn có vẻ “ nửa chừng xuân”, mặt mũi tương đối sáng sủa, ăn mặc khá tươm tất (tức không thuộc loại Sến Nương hay Chị Em Ta!), khiến tôi càng thắc mắc nhiều hơn về câu khẩu hiệu tố ông Kỳ một cách quá

ngu si, đần độn như thế.

Nhân dịp này, ta hãy bỏ chút thì giờ thử lăm bần về vấn đề “bôi nhọ danh dự” xem sao. Trong phạm vi hẹp giữa hai cá nhân hoàn toàn xa lạ, vô can, một người nợ bồng hô hoán tố khổ người kia bôi nhọ danh dự của mình đã là một chuyện tiếu lâm rồi. Thí dụ hôm đó, giữa cuộc biểu tình đông đảo, người đàn bà này giờ cao khẩu hiệu với câu” đả đảo Ng.Cao Kỳ đã bôi nhọ danh dự của tôi!” ...chắc cũng đã khiến nhiều người không điên, hay chưa mắc bệnh tâm thần, không khỏi phải giật mình kinh ngạc lắm lắm. Hướng chi bà ta lại đả đảo ông Kỳ vì tội “bôi nhọ danh dự quốc gia, dân tộc”!

Thế mà lạ lùng thay! Chẳng ai trong đám đông ấy đã coi người đàn bà này như một con mẹ điên khùng, mà lại còn đem hình ấy đi đăng báo , để khoe khoang với mọi người. Ôi, thiên hạ đã loạn thần kinh, loạn ngôn, và loạn luân hết cả rồi hay sao?!

Nên nhớ: một quốc gia làm gì có danh dự riêng như một ông A, bà B. Danh dự của một quốc gia, nếu có, là do dân tộc ấy tạo nên. Danh dự một dân tộc cũng thế, là một thứ danh dự tập thể, nếu có cũng do công sức của đại đa số dân tộc ấy xây đắp hết thế hệ nợ đến thế hệ kia mà thành. Một kẻ dù làm vua như Tần Thủy Hoàng, Néron..., hay tổng thống tại vị mà làm điều sai quấy như TT Nixon (vụ Watergate) và Clinton (vụ Monica Lewinsky) cũng đâu phải đã bôi nhọ danh dự cả dân tộc HK.

Không một cá nhân nào có quyền được đồng hóa với cả quốc gia dân tộc! Ngược lại, một quốc gia dân tộc cũng không bao giờ bị đồng hóa bởi hành động của bất cứ một cá nhân nào hết. Vậy, câu khẩu hiệu kể trên của người đàn bà ngu dại trong đám biểu tình kia, nếu không điên thì nó chính là một quả bom của quân khủng bố, đã đem cả cái đại khối quốc gia dân tộc VN ra làm một thùng thuốc nổ, để mong đàn áp ông Kỳ, đồng thời để hù dọa, và làm run sợ những kẻ khác muốn nối gót ông Kỳ!

Tóm lại, theo tôi, những ai muốn chống việc ông Kỳ về nước và suy đoán ông ấy đã khuất phục CS, những kẻ ấy phải chịu khó động não thêm chút nữa, để tìm ra một lý cứ nào khác xác đáng hơn, đúng đắn hơn, trí thức hơn. Giờ đây, mới chống có một mình ông Kỳ mà còn ngu dốt, quờ quạng, dở hơi đến như thế, thì làm sao mà chống nổi cả một guồng máy chính quyền CS với trên 2 triệu đảng viên cho được?!

–“ĐÂM SAU LƯNG CHIẾN SĨ”: Bốn chữ này đã bị lạm dụng quá đáng, biến thành một sáo ngữ cùn mòn chẳng khác nào cụm từ ” BÔI NHỌ DANH DỰ QUÂN ĐỘI”. Sau ngày 30.4.75, hai cụm từ này đã trở thành hai khẩu hiệu sắt máu nhất, gây kinh hoàng, tạo run sợ cho nhiều người yếu bóng vía nhất trong cộng đồng người Việt tị nạn ở hải ngoại. Tên nào vô phúc bị kẻ thù tiểu nhân gán cho cái bản án với 4 chữ dơ bẩn đó, nếu không bị một trận đòn hội chợ thập tử nhất sinh, và cộng đồng ruồng rẫy, các báo chợ, đài phát thanh hàng xóm hàng cá ở Bolsa đua nhau túa lên vu khống trắng trợn, chửi rủa vô tội vạ, thì tất cũng sẽ bị đốt nhà hoặc bị ám sát... Chẳng cần phải tìm bằng chứng đâu xa. Chính tôi và chủ nhiệm, chủ bút báo Đại Chúng đã là nạn nhân oan nghiệt, cay đắng của mấy chữ này. Bây giờ và cho cả đến ngày chúng tôi sắp nhắm mắt lìa bỏ kiếp người Việt Nam khốn nạn này, nếu có ai hỏi, chúng tôi vẫn có thể kể ra vanh vách tên tuổi của từng người trong bọn đã mạo danh quân đội, mượn lốt chiến sĩ, để tiếp tục áp chế người dân cô thế, bưng bít dư luận, và cố duy trì địa vị “quân đội làm cha dân” như tướng Nguyễn Khánh đã từng tuyên bố!

Đối với tôi, và chủ nhiệm báo Đại Chúng là một thường dân, bị gán tội “ bôi nhọ danh dự quân đội” và “ đâm sau lưng chiến sĩ “ đã đành. Mọi người cứ tin như thế cũng được thôi. Nhưng còn ông Kỳ, xuất thân là một vị tướng lãnh, từng giữ chức thủ tướng, phó tổng thống của miền Nam. Ông Kỳ đã từng tỏ ra chống Cộng hung hãn nhất, và sau năm 75 đã bị CS Việt Nam kết tội là “ giặc lái” có nhiều nợ máu với nhân dân nhất. Thế mà ngày nay , chỉ vì một chuyến về thăm quê hương công khai, chững chạc, đã bị những kẻ vô danh tiểu tốt, xuất xứ mù mờ, không có thành tích chống Cộng nào, bồng nổi lên hùa nhau nhân danh “ chính nghĩa quốc gia” và chủ trương “chống Cộng” kiểu con Cà Cuống, nhâu nhâu sỉ vả ông Kỳ, kết tội ông Kỳ đã đâm sau lưng chiến sĩ và bôi nhọ danh dự quân đội. Như thế có phải là một sự nghịch lý phi thường không?

Riêng hai ông Vinh-Cẩn, theo tôi nghĩ, lại càng chớ nên đại dột cáo buộc ông Kỳ cái đại tội không tưởng này. Vì ông Vinh đã từng đào ngũ, và đào tẩu ra hải ngoại trong thời chiến. Còn ông Cẩn, với tư cách tân thủ tướng, đã bỏ nhiệm sở ngay vài giờ sau, để tìm cách chuồn êm ra ngoại quốc một tuần lễ trước khi quân CS chiếm Sài Gòn. Trong khi đó ông Kỳ vẫn còn ở trong nước, hiên ngang đi đây đi đó, kêu gọi đồng bào tập

hợp đấu tranh chống quân CS. Ông Kỳ chỉ rời bỏ đất nước vào những giây phút tuyệt vọng cuối cùng!

Đến đây, không chừng vẫn còn vài người có thể tiếp tục ngụy biện, cho rằng hành động về thăm quê hương với những lời tuyên bố trên báo chí vừa qua của ông Kỳ là hành động “đầu hàng CS”, tức đã “đâm sau lưng chiến sĩ”. Nếu như thế, quả thực những người này đã chẳng khác gì hai ông Vinh- Cấn. Nói chính trị mà chẳng hiểu biết gì về chính trị. Trước một đồng hồ độn những nhận định tình hình đất nước, thời cuộc bang giao quốc tế, xen lẫn với những lời phát biểu quan điểm thẳng thừng trước nhà nước CS, cùng với những lời xã giao trong mấy câu chuyện làm quà lúc xả hơi thân mật, họ đã không phân biệt được điều nào của ông Kỳ là chính, điều nào là phụ. Chẳng những đã ù ù cạc cạc như thế, những người công kích còn mang sẵn trong đầu một định kiến hoàn toàn sai lạc về ông Kỳ, để từ đó vội vã buộc án gán tội vu vơ cho một người đáng lẽ họ nên tâm phục. Theo tôi, những người này, nếu họ không đủ can đảm và không đủ khả năng biện thuyết để chống chọi với làn sóng dữ của dư luận đơ bản hiện thời ở hải ngoại, thì cũng nên im lặng giữ lấy chân tâm cho trong sáng.

Khủng Bố Tinh Thần Con ...Cháu!

Nay, 29 năm trời dài đằng đẵng đã trôi qua. Tình hình bang giao quốc tế đã đổi thay toàn diện, người HK và người CS Việt Nam đã không còn coi nhau như những kẻ tử thù trên bãi chiến trường nữa. Họ đã công khai bắt tay nhau thân thiện. Thế mà không ai ngờ tệ nạn dùng danh nghĩa “quốc gia, dân tộc và chống Cộng” làm vũ khí khủng bố tư tưởng và tinh thần quần chúng tị nạn Việt Nam vẫn còn bành trướng mạnh mẽ. Bọn khủng bố tinh thần này đã nắm bắt được yếu điểm tâm lý “sợ dư luận” và “không muốn dây với hủi” của giới người Việt tị nạn, tha hồ tung hoành, tác yêu tác quái, quây tan nát cộng đồng và gây âm thầm đau khổ cho nhiều người. Tâm lý “sợ dư luận”, thực ra cũng chẳng có gì đáng trách, bởi Pascal đã nói: “Dư luận là chúa tể của nhân loại”.

Nhưng theo tôi, tâm lý bạc nhược đó không thuộc về bản chất, nên có thể cải thiện được. Còn tệ nạn dùng chiêu bài “quốc gia, dân tộc, chiến sĩ, chống Cộng” chẳng qua chỉ là một chiến thuật, nhằm khủng bố tinh thần “đối phương”, bắt đối phương lương thiện, cô thế, phải qui phục. Chẳng khác nào chiến thuật khủng bố, đánh bom của một thiểu số bất lương thuộc các băng đảng tội ác, để thực hiện những âm mưu đen tối riêng của họ.

Như mọi người đã biết, bọn khủng bố (terrorisme) đánh bom trên thế giới ngày nay chỉ nhắm đối tượng tổng quát. Nhưng bọn khủng bố tinh thần trong cộng đồng người Việt tị nạn ở hải ngoại lại còn tồi tệ hơn, nhắm tới cả đời con, cháu của đối tượng. Điển hình là nhóm khủng bố tinh thần này đã núp dưới chiêu bài “CHỐNG CỘNG”, hèn hạ tấn công cô Nguyễn Cao Kỳ Duyên, ái nữ của cựu tướng Ng. Cao Kỳ. Dĩ nhiên đám này chỉ có một dúm người. Có lẽ tiêu biểu nhất là một ông bá vợ, núp dưới bút hiệu Thiên Tường, đã viết bài dài 3 trang, lải nhải tận tình bênh vực và biện hộ cho hành động của “Ban đại diện cộng đồng vùng HTĐ” và hết lời thóa mạ Ng. Cao Kỳ Duyên trong “Vẻ lá tâm thư của Nguyễn Cao Kỳ Duyên” (đã đăng trên ĐC, số 136, trg 75...).

Người vô danh tiểu tốt này đã cực lực phô trương tinh thần ái quốc cao độ, và lập trường chống Cộng quyết liệt của bọn chúng, để rồi dùng ngay 2 thứ đó làm vũ khí khủng bố tinh thần và tư tưởng của Ng. Cao Kỳ Duyên. Nhưng đáng trách nhất là thủ đoạn bất lương của ông Thiên Tường ấy. Ta cần phải vạch trần ngay ra đây: trước hết nó qui kết khơi khơi các thứ tội lỗi không tưởng cho ông Kỳ, bằng những ngôn từ thuộc loại đao to búa lớn chưa từng thấy như: “...vô liêm sỉ, đến độ đi qui lụy, van xin ơn mưa móc của kẻ thù, xin xỏ được làm tôi tớ...phản bội trắng trợn đối với tất cả một dân tộc và một quân đội...Dù bố cô mang tội tà trời bán nước hại dân rành rành ra đó...tên phản bội, vô liêm sỉ Ng. Cao Kỳ...” Sau đó, tên Thiên Tường mới giở thủ đoạn gian ác, suy diễn tương đồng theo câu tục ngữ: “cha nào con nấy”, để kết tội luôn cả cô Kỳ Duyên bằng những lời lẽ qui kết bừa bãi, gây đau đớn không ít cho cô Kỳ Duyên và ông Kỳ như sau: “... Thật đúng là cha nào con nấy, cả một quá trình làm tướng cho đến khi làm giặc, ông Kỳ luôn luôn thích tuyên bố vung vít thì cô con gái cũng rập khuôn...Cô binh vực và ủng hộ ông tức là cô mặc nhiên đứng về hàng ngũ của kẻ phản bội!...Dù bố cô mang tội tà trời bán nước hại dân ta đó...xin lập lại một lần nữa, qua sự ủng hộ này đương nhiên cô đã đứng vào hàng ngũ bên kia chiến tuyến...”

* [Chú ý: Những chữ nghiêng trong ngoặc kép trên đây, đều là nguyên văn của ông Thiên Tường. Qua hơi

văn, tôi đoán biết ông này đã khá lớn tuổi ! - .Vi bản thân của ông đã hèn hạ đến nỗi không dám chững chạc xưng danh tánh thực, để phát biểu một quan điểm của riêng ông , đối với một người con gái đáng tuổi con cháu của mình. Tư tưởng và quan điểm của chính ông mà ông đã không dám công khai nhìn nhận ngay từ đầu, thì nó chẳng khác nào như một tên đạo tặc, đã bịt mặt để đi ăn cướp, ăn trộm và hiếp dâm. Vậy, còn gì để phải xưng hô lịch sự ? Nơi đây, tôi dám công khai thách thức

* Ông này ra mặt đối thoại và dẫn chứng các tội kể trên của ông Kỳ cho rõ trắng đen. Nếu ông Thiên Tường chứng minh được như lời ông đã tố giác, tôi xin làm Hara-Kiri để đền tội ngay tại chỗ trước mắt mọi người. Ông Thiên Tường nào đó hãy ra mặt bắt cuộc thách đố này đi !

ĐẶC BIỆT: Nơi đây, để tránh mọi hiểu lầm và xuyên tạc của bọn tiểu nhân, tôi cần phải nói ngay: sự thách đố này hoàn toàn nghiêm chỉnh, nhắm mục đích cao thượng là: tôn trọng sự thật, nói sự thật, mong ước tẩy trừ đại họa vu khống mạ lỵ trong báo giới. *Ngoài ra, tôi không hề có ý muốn bênh vực hay biện minh cho ông Kỳ. Bởi ai cũng biết, ông Kỳ thừa sức để tự biện minh, chẳng cần đến thứ tôi!*]

Nơi đây gạt bỏ hẳn chuyện tướng Kỳ qua một bên. Tôi chỉ đặt vấn đề với ông Thiên Tường và một số người chuyên lạm dụng chiêu bài “ chống Cộng” nhân danh” chính nghĩa quốc gia, dân tộc và chiến sĩ “, và dùng các thứ chiêu bài ấy như những quả bom nặng hàng ngàn tấn để khủng bố tinh thần, gây đau khổ cho cô Kỳ Duyên, và cản trở, phá hoại nghề nghiệp của cô, một thiếu nữ yếu đuối, còn trẻ dại, không đủ khả năng lý luận bằng ngôn ngữ mẹ đẻ để tự vệ.

Đây là một thứ hành động rùng rú, phản lại mọi thứ luật pháp của các quốc gia văn minh trên thế giới. Đồng thời còn phản lại cả nền tảng luân lý “ NHÂN, NGHĨA, LỄ, TRÍ, TÍN”, với chữ “ HIẾU”cao đẹp tuyệt vời của dân tộc. Trong bài, ông Thiên Tường cũng đã tỏ ra thông thái dỏm, cắt nghĩa đù theo ý riêng của ông mấy chữ này. Nhưng rất tiếc, nơi đây không phải là chỗ để tôi gảy đàn tai trâu!...

Bọn khủng bố đó núp dưới chiêu bài “chống Cộng”. Nhưng thực tế, họ đã hành động gian ác và bạo tàn trắng trợn còn hơn cả CS gấp ngàn lần. Ngay các nước CS như: Trung Quốc, Cuba, Bắc Hàn và Việt Nam cũng không hề chủ trương chính sách dã man kiểu “ tru di tam tộc” của bọn chống Cộng lố bịch này.

Từ 29 năm qua chúng chỉ chống Cộng bằng cặp mắt sành và cái lưỡi gổ với bộ óc bã đậu. Chúng chỉ là một dúm người, nhưng lại to mồm nhân danh bừa bãi cả quốc gia dân tộc để chống Cộng, và đã tung hoành như chốn không người ở khắp nơi hải ngoại, không một ai dám phản kháng, vì sợ bị đốt nhà và ám sát.

Tôi nói như thế mà vẫn không hàm hồ suy diễn, hay qui kết vu vơ chút nào. Những gì tôi viết và lý luận đều căn cứ trên những cơ sở vững chắc, ai cũng có thể kiểm chứng và nhận ra được tính hợp lý của nó. Đây nhé, sau khi đọc xong 2 tiền đề biểu diễn sự tương đồng giữa **CỘNG SẢN** và **CHỐNG CỘNG** ở hải ngoại tôi nêu lên, rồi bạn cứ tự nhiên rút ra lấy một kết luận xem sao:

A. HÀNH ĐỘNG CỦA CỘNG SẢN

-Nhân danh đảng và nhà nước, nhân danh quốc gia dân tộc, được quyền làm mọi thứ, kể cả tội ác giết người trong bóng tối

- Dùng võ lực công khai đàn áp quần chúng, ám sát những phần tử chống đối
- Tuyên truyền vu khống, mạ lỵ, trấn lột đàn áp báo chí
- Bung bít dư luận, loan tin một chiều
- Xách động, cưỡng bách con cháu tố cha mẹ
- Truy đi lý lịch đến 3 đời con, cháu...

B. CHỐNG CỘNG Ở HẢI NGOẠI

-Một nhóm bất lương tụ tập nhau, lập ra các tổ chức, hội đoàn, đoàn thể tự mệnh danh quốc gia, tự xưng Chống Cộng, là “chiến sĩ “ bảo vệ quốc gia, dân tộc..., để tự dành độc quyền sử dụng các chiêu bài “ quốc gia, dân tộc, chống Cộng”. Mượn danh nghĩa này, chúng thẳng tay cưỡng bách quần chúng tị nạn thấp cổ bé họng phải tuân phục bằng những biện pháp đàn áp, trấn lột. Điển hình là tổ chức “HCM”, và các nhóm giặc cỏ nhân danh chống Cộng, chụp mũ Cộng Sản bừa bãi cho những người lương thiện, có tư thù, hay bất đồng ý kiến. Bọn này tổ chức biểu tình, lấy số đông làm áp lực, tố khổ những ai không chịu a dua theo chúng, để khủng bố tinh thần, áp đảo tư tưởng quần chúng cô đơn. **Đó là chính sách độc tài và đấu tố còn tệ hơn cả**

CS!

-Những ai nói lời gì, làm việc gì không vừa ý bọn Chống Cộng này liền bị chúng giở thói cả vú lấp miệng em, đánh chửi phủ đầu, hoặc hăm dọa trục xuất ra khỏi tập thể, giết chóc vợ con, đốt nhà...Chẳng những vậy, chúng đã từng giết người thật sự! Đáng kể là các vụ ám sát ký giả như: vợ chồng Lê Triết, Đạm Phong, Hoài Điệp Tử v.v... **Đó là thói tàn ác còn dã man hơn cả CS!**

-Báo chí của bọn này chơi toàn luật rừng, không chấp nhận cho ai được quyền lên tiếng nói bất cứ một điều gì khác ngoài ý kiến của chúng, không cho bất cứ nạn nhân nào của chúng được dùng quyền thanh minh theo luật báo chí quốc tế đã qui định, không được phép trả lời chúng một câu nào. **Đó là chính sách độc quyền ăn nói, và bưng bít dư luận của CS!**

-Quyên góp tiền bạc, biến lặn chi thu, để soạn đoạt làm của riêng mọi thứ tiền đóng góp của quần chúng cho những mục tiêu công ích. Thí dụ: quỹ Trần Trường! quỹ cứu trợ nạn nhân bão lụt Miền Trung và Miền Tây VN. **Đó là thói trần lộn, gian tham, những lạm của CS!**

-Bọn chúng kéo nhau lũ lượt về Việt Nam chơi gái rẻ tiền thì không sao, nhưng ai khác mà về thăm quê hương liền bị chụp mũ là : đầu hàng CS, giao dịch với CS, làm tay ai cho CS v.v...lập tức bị chúng vu khống là bán nước, phản bội dân tộc, làm giặc, đâm sau lưng chiến sĩ, để tạo cơ chủi bối, nhục mạ nạn nhân đủ điều. **Đó là thói “ một mặt hai lòng “ của CS!**

-Hơn thế, bọn “chống Cộng” bằng mồm này còn dám tố khổ và nhục mạ cả đến con cháu của nạn nhân. Trường hợp dã man, tàn bạo điển hình là Ng. Cao Kỳ Duyên! **Đó là chủ trương truy đi đến 3 đời con, cháu còn dơ bẩn, vô luân hơn cả CS!**

Bây giờ, nếu muốn kết luận qui nạp, chúng ta vẫn có thể căn cứ trên những hành động kể trên của bọn Chống Cộng quá khích với bọn Cộng Sản giáo điều thời 1940 - 80, để đi đến một kết luận chắc nịch, không tên nào cãi được như sau:

Chính bọn chống Cộng này là Cộng Sản nằm vùng, đã tung “hỏa mù” để thực hiện chiến thuật ” gây ông đập lưng ông”, và “ mượn dao giết người”, hầu đánh phá cộng đồng người Việt tị nạn cho tan nát ra manh mún, và gây mâu thuẫn trầm trọng, khiến cho đến các đời con cháu vẫn không sao hòa hợp được!...

Vậy kết luận, theo tôi, dù cho bọn này là CS nằm vùng hay là những phần tử chống Cộng quá khích, xuẩn động, chuyên môn lợi dụng danh từ “ quốc gia, dân tộc, chiến sĩ, chống cộng”... để khủng bố tinh thần quần chúng, cộng đồng người Việt hải ngoại cũng nên sớm diệt trừ ngay từ bây giờ. Nếu không,bọn khủng bố này sẽ tiếp tục hồ hởi tiến lên, chắc chắn con cháu của chúng ta - nói chung- sẽ không thoát khỏi nanh vuốt của bọn lưu manh tàn bạo ấy!

Nguyễn. Bá Cẩn đòi C.S. phải giải thể!

Trên đây tôi đã nêu lên những điểm tương hợp giữa hai ông Vinh và Cẩn trong vụ ông Kỳ về Việt Nam. Trong phạm vi chống Cộng, có lẽ ông Ng. Xuân Vinh đã thấy mình hố to, chẳng khác nào anh hàng phở gánh, toan ném xác chuột vào thùng nước lèo ngon thơm, béo ngậy của ông Kỳ, bất ngờ bị ông Đặng Văn Âu bắt được quả tang, nên đành bẽ bàng nín khe như gái ngồi phải cọc. Trong khi đó ông Ng. Bá Cẩn, tuy đã bị lật tẩy, chuyên lòn cồng hậu để xin xỏ chức tước, và đã từng nhận phụ tá Nguyễn Văn Ngân, cố vấn của TT Thiệu, như bậc “cha mẹ” đã có công sinh đẻ ra ông” Cẩn chủ tịch Hạ Viện và thủ tướng vài ngày”..., vẫn hầy còn cố huênh hoang phét lác về kế hoạch sáo rỗng đòi giải thể CS Việt Nam!...

Đó chính là chỗ khác nhau giữa ông Vinh, một người có học, với ông Cẩn, một loại chó ngáp phải ruồi. Đó cũng là lý do khiến tôi đành phải mất thêm chút thì giờ quý báu hiếm hoi, cố gắng kể hoạch “ chống Cộng” ba hoa của ông cựu chủ tịch Hạ Viện và cựu thủ tướng phường tuồng này, để bạn đọc bốn phương nhàn lãm cho vui!

Theo tôi, những ai ở hải ngoại muốn tìm hiểu trình độ kiến thức và sách lược chống Cộng của Ng. Bá Cẩn, thiết tưởng chỉ cần đọc qua đoạn văn tóm lược quan điểm chính trị và kế hoạch giải thể CS Việt Nam của ông Cẩn trong buổi ra mắt quyển sách “ Đất Nước Tôi” sau đây là...quá đủ!

Buổi ra mắt sách này đã diễn ra vào lúc 14 giờ ngày 28, tháng 3 năm 2004, tại nhà hàng Saigon House, ở Arlington Blvd, Falls Church, VA, với sự hiện diện của khoảng trên 200 người, đủ các vị tai to mặt lớn trong cộng đồng người Việt Nam tị nạn ở Virginia và vùng phụ cận, gồm đại diện các hội đoàn, đoàn thể chánh trị,

nhân sĩ, các cơ quan truyền thông báo chí...

Về mặt ngoại dạng, ai cũng phải nhìn nhận ông Nguyễn Bá Cẩn có bộ mã tương đối cao ráo, ông có lối phát ngôn nổ nghe lộp bộp như pháo. Nhưng, mấy viên pháo chuột ấy sau khi đã nổ rồi, chỉ còn để lại trên mặt đất toàn một thứ xác giấy rác rưởi, vô dụng!

Trước hết, ông Cẩn long trọng lớn tiếng đòi hỏi phải đấu tranh giải thể CS Việt Nam. Với tư cách cựu chủ tịch Hạ Viện, ông Cẩn nghiêm nghị tiết lộ là anh ta đã biết rõ sự phản bội của đồng minh HK trước ngày 30.4. 1975!

Kể đó ông Cẩn rêu rao rằng cuộc đấu tranh cho tự do, dân chủ của đất nước chưa chấm dứt. vì thế ông Cẩn kêu gọi đồng bào hãy sát cánh bên nhau để đấu tranh cho tự do, dân chủ và nhân quyền. Vì thế giới ngày nay không còn là thế giới ngày xưa nữa! Thế giới ngày nay sẽ không bỏ mặc chúng ta, mà giúp cơ hội thuận tiện cho chúng ta giải thể CS, quang phục quê hương.

Nhận xét về cuộc đấu tranh này, ông Cẩn phàn nàn: Sau 30 năm vẫn chưa thấy ánh sáng dưới cuối đường hầm, lời nói của chúng ta vẫn chưa đạt được kết quả mong muốn, chưa lật đổ được chế độ CS Việt Nam, chưa có kế hoạch giạt sập nền móng chánh trị của CS Việt Nam, chưa có kế hoạch phá hoại tài sản và làm kiệt quệ kinh tế CS. Theo cao kiến của ông Cẩn: Nếu đạt được các mục tiêu nói trên, tạo điều kiện thuận lợi cho quần chúng trong nước nổi dậy lật đổ CS. Nếu muốn giải thể CS phải tìm cách làm áp lực chính phủ đương quyền càng nhanh càng tốt để sớm đạt đến diễn biến hòa bình!

Ông Cẩn cho biết: CS Việt Nam đang theo đuổi kinh tế thị trường, sớm muộn gì cũng bị giải thể. Đến đây, chẳng hiểu trong đầu ông Cẩn đang nghĩ gì, (có thể bắt chợt nhớ lại những lúc đi xin phiếu của đồng bào ở quận Cái Bè chẳng?) Bỗng quay sang ca ngợi "lá phiếu cử tri" hết mình. Ông Cẩn nói: lá phiếu là võ khí sắc bén và quyền lực của người Việt Nam hải ngoại. Biết tận dụng lá phiếu trong những lần bầu cử là hình thức cô lập CS trên bình diện quốc tế!

Tiếp theo ông Cẩn trịnh trọng lên lớp, khuyên mọi người con dân Việt Nam ở hải ngoại nên tham gia các chánh đảng, và hội nhập vào các tổ chức sinh hoạt của các cộng đồng bạn để lôi kéo họ vào công cuộc đấu tranh của chúng ta. Chưa hết, ông Cẩn còn kêu gọi người Việt Nam sống trên thế giới nên chấm dứt mọi dịch vụ buôn bán, về nước, chấm dứt gửi tiền, nên cắt nguồn tài trợ trên 3 tỉ Mỹ Kim hàng năm, nên gây khủng hoảng kinh tế, bất an chính trị, và gây sáo trộn xã hội. Đó là sức mạnh để sớm giải thể CS Việt Nam.

Sau khi đã lải nhải những sách lược cải lương, ba hoa sáo rỗng như trên cho đám thính giả bái phục đang im lặng ngồi nghe, bỗng ông Cẩn quay lại tự hỏi: Làm thế nào để chúng ta tạo được một thực lực?

Ông cựu chủ tịch HV và cựu thủ tướng vài giờ cuối cùng, liên đưa ngay ra cao kiến: các cộng đồng người Việt Nam phải ngồi lại với nhau để phối hợp và tìm phương cách vận động Hoa Kỳ, Úc Châu, Âu Châu cũng như quốc tế, chế tài, áp lực CS Việt Nam, buộc phải giải thể chế độ độc tài, đem lại tự do, dân chủ, nhân quyền cho quê hương Việt Nam...

Sau phần "ban huấn từ" (!) như trên của ông Cẩn, một vài khuôn mặt trong cộng đồng và ban tổ chức đứng lên phát biểu những lời tán dương bợ đỡ, khiến ông Cẩn rất mát ruột mát gan. Nhưng trong số lại có Hoài Thanh, chủ nhiệm báo ĐC, đã nêu lên 2 câu hỏi như sau:

1. Sự về nước của ông Kỳ có ý nghĩa gì cho tập thể người Việt hải ngoại và quần chúng trong nước không?
2. Nếu nhà nước CS mời về, ông có về không? Nếu không, cho biết lý do. Nếu về, thì có kế hoạch hay đường lối nào tạo lợi ích cho người Việt Nam hải ngoại và trong nước không?

Vừa nghe nói tới tên Ng. Cao Kỳ, lập tức Ng. Bá Cẩn làm ra vẻ nô khí sung thiên với phường phản dân hại nước, vội sừng ngay lên, rồi cú thế lớn tiếng sỉ vả và kết tội N. C. Kỳ vung vít, đạí khái bằng những câu như sau:

1.-Ông Kỳ chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Ông Kỳ đã gây chia rẽ trầm trọng trong tập thể cộng đồng hải ngoại, cũng như công cuộc đấu tranh chung của người Việt trong nước và người Việt ở nước ngoài. Ông Kỳ chẳng làm lợi ích gì cho ai!...

2.-Để trả lời cho câu thứ hai, Ng. Bá Cẩn hùng hổ oang oang tuyên bố :” Nếu CS trải thảm đỏ mời đón tôi cũng không về. Tôi chỉ trở về khi nào CS bị giải thể, không còn một tên CS nào... Và trong nước phải hoàn toàn có tự do, dân chủ tôi mới về.

Cuối cùng, trước khi chấm dứt, Ng. Bá Cẩn còn ráng nhấn mạnh như hô khẩu hiệu một lần nữa quyết tâm

chống CS đến kỳ cùng:” Ngày nào còn chế độ CS tôi không về!”...

Sau khi đã đọc hết lời tuyên bố, gồm các nhận xét và kế hoạch giải thể CS của ông cựu chủ tịch HV và cựu thủ tướng vài giờ cuối cùng của miền Nam, các bạn cảm thấy thế nào và đã nghĩ gì về trình độ hiểu biết và khả năng chống Cộng của ông ta?

Theo tôi, Ng. Bá Cẩn đúng là một Xuân Tóc Đỏ của Vũ Trọng Phụng, một Vi Tiểu Bảo của Kim Dung... Chính vì loại “ chó nhảy bàn độc ấy”, nên hậu quả ngày 30.4.75 đã không thể nào tránh được. Bây giờ, sau 29 lưu vong, không ngờ chúng ta lại bị nghe hạng “ thùng thiếc rỗng” ấy đi du thuyết, công bố những nhận xét chính trị hết sức trẻ con, cùng với những kế hoạch ấu trĩ, vu vơ, cóp nhặt đầu Ngô mình Sở để ... giải thể CS!

Vì bài này đến đây đã quá dài, nên phần phân tích và phê bình về kế sách “ giải thể CS” của Ng. Bá Cẩn, xin đăng tải vào số báo tới...

(còn tiếp)